

Každá trocha volnosti je pro vozíčkáře finančně velmi náročná

„Pořád jsem tomu nechtěl věřit, doufal jsem, že je to jen nějaký hloupý sen a já se ráno probudím stejný, jako jsem byl dříve,“ říká triadvacetiletý Václav Herzinger z Kokor na Olomoucku. V práci se nechtěně opřel o nechráněnou konstrukci a následoval pád na hlavu z asi čtyřmetrové výšky. Probral se o týden později v nemocnici.

„Zprvu se mi prolínala současnost se sny, nic jsem si nepamatoval. To, že už se nepostavím, nepohladím přítelkyni a že se třeba nepodrbu na hlavě, když mě něco svědí, jsem natvrdo pochopil až po dalším týdnu, kdy jsem byl převezen do nemocnice v Přerově.“

Ne každý si uvědomuje, jak je život vozíčkáře finančně náročný. Léky, kompenzační pomůcky, polohovací lůžko a další věci...

Zvládám to díky rodičům

„To vše si platím z invalidního důchodu, který je kolem dvanácti tisíc. Dostávám sice ještě dvanáctitisícový příspěvek na péči, tyto peníze ale obratem odevzdávám osobnímu asistentovi, který se mnou tráví alespoň část času, kdy jsou rodiče v práci. Pomáhá mi s jídlom, každé tři hodiny mě polohuje, abych neměl proleženiny. Sám toho moc nezvládnou,“ vysvětluje Václav.

Za fyzioterapeuta, který k němu dochází dvakrát týdně, platí další tři tisícovky měsíčně. Pár tisíc korun, které mu z invalidního důchodu zbudou, dá rodičům na stravu, pleny, podložky a další potřeby. „Bez rodičů bych to nikdy nezvládl,“ přiznává Václav.

Úspěšnost kontaktů? Sto ku pěti

Když Václav potřeboval jet například k lékaři, musela pro něj přijet sanitka. „Sanitky ale nejsou uzpůsobeny vozíčkářům, takže transport byl vždy velmi náročný,“ podotýká mladík. Aby se stal aspoň trochu nezávislým, rozhodli se mu rodiče poskytnout speciální dodávku s plošinou, která stála kolem 600 tisíc korun. Část nákladů uhradil úřad práce, něco získal Václav od různých nadací a firem. Stále to však nebylo dost. „Auto mi vrátilo trochu volnosti, je mi ale jasné, že splatit dluh bude pro mé rodiče velmi náročné,“ dodává Václav.

Rozeslal už stovky e-mailů s prosbou o pomoc. Psal různým institucím a nadacím, obracel se na nejrůznější firmy.

„Kdybych to měl nějak hodnotit, tak ze sta kontaktů mi odpovědělo pět.“

Nakonec se mu podařilo navázat kontakt s občanským sdružením Korunka Luhačovice. To se rozhodlo věnovat Václavovi část výtěžku z aukce věcí známých osobností.

Naděje ukrytá v kmenových buňkách

S nepřízní osudu se však Václav neohodlá smířit. „S postižením jsem se už vyrovnal. Naučil jsem se jezdit na vozíku a trochu jsem rozhybal jednu ruku. S pomocí speciálního přístroje se i sám najím,“ pochlubil se.

Momentálně čeká, zda získá práci v call centru. „Rád bych něco dělal a díky elektronické ústní myši mohu telefonovat a komunikovat například prostřednictvím e-mailu či skypu.“

Velkou naději vidí také v kmenových buňkách. „Pořád věřím, že se ještě něco stane a budu více soběstačný. Velkou nadějí je pro mne léčba kmenovými buňkami. Kdybych díky tomu mohl v budoucnu rozhybat alespoň ruce, abych se dokázal o sebe sám postarat, bylo by to úžasné. Buněčná terapie však zatím není v České republice schválena. Nezbyvá, než doufat, že to schválí a že se sežene na terapii dost peněz,“ říká Václav Herzinger. „Vidím v tom poslední možnost, jak bych mohl svůj zdravotní stav zlepšit.“

(di)

Foto: Ivana Fojtů

O. s. Korunka Luhačovice – kontakty: V. Záhorská, ředitelka: veronikazahorska@royalspa.cz, D. Hlaváčková, tel.: 577 659 104; www.korunkaluhaovice.cz.

Bud'te opatrní!

Není „asistence“
jako asistence

Zdravý člověk, který nepotřebuje osobní asistenci, asi vůbec nepochopí, na co vás teď chci upozornit. Při osobní asistenci jsme totálně závislí na pomoci jiné osoby, dáváme všanc svůj život, svůj majetek a také své domácí mazlíčky.

Je jasné, že dobře volíme, koho do bytu vpouštíme, uschováváme si kopii jeho občanského průkazu, sepisujeme smlouvu a sousedům nebo naším blízkým oznamujeme, kdo a kdy o nás bude pečovat.

Povím vám vlastní příběh, který patří do skupiny story „to nevymyslíš“.

Ráno ke mně nastoupila sympatická mladá studentka a službu přebírala od mého přítele. Samozřejmě, jako vždy na začátku, při asistenci chybovala a její služba stála takřkajíc „za zdrávas...“.

S tím se ale počítá, že začátky jsou trochu bolestivé... Po obědě mě s úsměvem uložila, a jaké bylo mé překvapení, když mě po spánku vítá v mé ložnici cizí chlap, s klíči od mého bytu v ruce!

Děsně jsem se lekla a chtěla jsem okamžitě vědět, kdo je, proč je v mém bytě a kde je moje dobruška. Tvrdil, že ho urážím a že na mě zavolá policii. Naštěstí... Policie přijela a vše mi vysvětlila. Moje dobruška před domem odchytila nějakého člověka, dala mu klíče od mého bytu, pozvala ho, ať jde dál, že se za chvíli vrátí a vše vysvětlí. Místo toho sedla do auta a odjela.

Policie se jí nemohla dovolat, odvolali tedy mého partnera z práce, nesympatického muže s mými klíči vykávali z bytu, ale moje klíče mu vzali. Na slečnu sem podala trestní oznámení a jen díky skvělé péči partnera jsme pro mě nemuseli volat záchrannou službu. Ještě v noci mě budil každý zvuk a já sledovala, kdo je v mém bytě.

Aby nebylo veškeré veselosti konec, druhý den pán neváhal přijít a domáhat se za „svou službu“ peněz, protože na internetu četl, že se za to platí. Není vhodné na tomto místě uvádět moji razantní reakci...

Já vím, že všechny informace máte a dáváte si pozor. Ale opakování je matka moudrosti a vždy se vyplatí „být ve střehu“.

Monika Henčlová

